

Jordán Kincső Viktória: Csak álom

Mi lenne, ha...

Nem csak álom
volna, s átjárná
testem végre a
harmónia.

Mi lenne, ha valóra válna,
és látva...várna
alma.

Mi lenne, ha
szállni
tudna,
Ha csillagokkal
táncolna.

Mi lenne, ha... de.

De ez már nem CSAK

mi lenne, hanem: HA,

S kemény munka lesz az ára!

Jordán Kincső Viktória: Egyszer... utoljára...

Mi lenne, ha érezném
Csak egyszer, utoljára? Visszaszállva a világba,
Érzésekkel megáldva.
Mi lenne, ha a mező, mi kettőnké...
Újra virágba borulna.
Mi lenne, ha újra visszaállna
A fájdalom, mely téged várna.
De nem érzek már
Se örömet, se bánatot. Nem érzem már a holdfényt: se
szívemben, se arcomon.
Mi lenne, ha az úton, melyen
Elmentél szívem zugából,
Visszajönni látnálak a csillagokból.
Mi lenne, ha... DE nem lett! És nem jöttél vissza.

Könnyű Amira Ilona: Nem lenne fekete, csak fehér

Mi lenne, ha
mindent szépre változtatnék!
Nem lenne fekete, csak fehér,
nem lenne rosszkedv, csak kedély.

Minden ember egyenlően élne,
nem lenne megkülönböztetés se!
A világ egészséges s boldog lenne,
s minden ember is ebben benne!

Az álmok, vágyak valóra válnának,
A szívek szivárványszínbe borulnának!
A lélek őszinte fénye vezetne bennünket,
hit, remény, szeretet a tiszta kezünket!

Mi lenne, ha
mindent, mindenkiért megtennék!
Nem lenne éhező a világon,
nem lenne kóbor állat az utcákon!

Senki nem lenne magára hagyva,
mindenkinek lenne barátja!
A sírást, nevetés váltaná fel,
soha egy rossz szó nem hangozna el!

Nyíri Bianka: Álom jövő

Mi lenne, ha már holnap,
Másmilyen színben kelne fel a nap!
Annyi mindent szeretnék elérni,
Hogy minden ember életét egyenesbe tudjam hozni!

Mi lenne, ha
Nem lenne több éhező száj!
Mi lenne, ha,
Hisz a jó mindenkinek kijár!

Mi lenne, ha
Meváltanám a világot,
Nem lenne háború, csak béke,
Nem lenne betegség, csak egészség a helyébe'!

Mi lenne, ha
Az álmodat is szebbé tenném!
Mi lenne, ha
A jóért a csillagokig mennék!

Mi lenne, ha
Az örömet üldözném mindig,
Mi lenne, ha
A bánatot számúzném a végtelenig!

Mi lenne, ha
Már 2024 is sokkal jobb lenne!
Mi lenne, ha
Minden otthonba a meghittség térne be!

Mi lenne, ha
A nyugalom váltaná fel a veszélyt!
Senkinek nem kellene félnie,
Mindenki, mindenki barátja lenne!

Pintér Illangó: Értelem az értelmetlenben

Mondd, milyen az, ha az országház üres, és nem is kong a
falain titka?

Mondd, milyen az, mikor éjben fagyva lebeg bele orrba
a virágillat?

Mondd, milyen az, ha a nap rátűz a hasadra, amint kis
mormota, alszol?

Mondd, milyen az, ha a víz magas oszlopban állna a földön,
és le se folyna?

Mi lenne, ha életnek gyönyörűséges
lényege s értelme
felett elsiklana szemed, nem tudva, mi fénye?
„Érték az életem?”

Erre választ senki a földön nem talált.

Istennél választás:
add neki értelmed, vagy adja a halált?
Értelmet ott találsz.

*(Ez egy különleges formájú vers. Az első versszak hosszú
sorai hexameterek, a rövidebbek is időmértékesek. A második
szakasz felező tizenkettes és felező hatos váltakozásai.)*

(a szerző megjegyzése)

Pintér Illangó: Ha még ma...

Mi lenne, ha még ma földrengés törne ki?

Úgy éreznél ettől: elkezdesz törpedni,
Megmenekülésre nem tudsz törekedni,
Megtudnál-e ezzel könnyen verekedni?

Mi lenne, ha még ma elmenne az áram?

S az internetszünet eljönne a házra,
Oly hosszú, mi még nem érkezett világra,
Kétségbeesne az ország nagy királya?

Mi lenne, ha még ma/ a szeretted elmegy?

A sötét halálnak/ fogságába esve?
Kihasztnálad-e a/ kincset, időt vele?
Odaadtad neki/ azt, amit lehetett?

Mi lenne, ha még ma Jézus eléd lépne?

És a kérdésére igaz választ kérne:
– Bűnődtől a szíved a mennybe beférne?
Elhiszed nekem, hogy meghaltam teérted?

Szabó Lilla: Üvegrózsa

Egy zivataros, borús napon,
Álmodozva bámultam kifelé az ablakon,
S azon töprengtem,
Mi lenne, ha lenne egy gyönyörű varázskertem?
Gondolatban elutaztam varázslatos kertembe,
Egyre feljebb szálltam, egyenesen a fellegekbe.
Amikor megérkeztem, megálltam a kert kapujában,
S elgyönyörködtem a csodás borostyán mintákban.
Beléptem, s meseszép látvány tárult szemem elé,
Az egész kert varázslatos, minden csupa pompa és tökély.
Ahogy végignézttem minden virágon és fán,
Megakadt a szemem egy különleges rózsán.
Közelebb léptem a virághoz, és megcsodáltam közelebbről,
A szára aranyból volt, a szirmai üvegből.
Az üvegrózsa láttán a szemem is káprázott,
Amikor rávetült a fény, gyönyörű színekben pompázott.
Hirtelen a hátam mögül megszólalt egy tündérlény,
S azt mondta, vigyem el a rózsát, legyen az enyém.
Át is adta nekem a csodaszép rózsát,
És hozzátette, hogy ültessem el, és jól viseljem gondját.
Kinyitottam szemem, s feleszméltem képzeletem világából,
De varázslatos módon, a rózsza még a kezemben volt.
Elhatároztam, hogy másnap meglocsolom, elültetem,
S boldogan nevelgetem saját varázskertemben.

Szlezák Zétény: Közös cél

Mi lenne, ha közös célunk a világbéke volna,
Ha minden ember szívében béke honolna.
Fogadjuk el egymást úgy, ahogy vagyunk,
És hamarosan egy boldogabb világban járhatunk.

Mi lenne, ha a Földet jobb helyé tennénk,
Ha odafigyelnénk, és nem szemetelnénk.
Ha közösen megőriznénk a tisztaságát,
Megoldanánk Földünk kívánságát.

Mi lenne, ha beszédünkre jobban odafigyelnénk,
Ha odafigyelnénk, és egyáltalán nem feleselnénk.
Ezzel segítenénk tanáraink kitartó munkáját,
És mindent, amit csak kérnek, megtanulnánk.

Egy ember sem tökéletes, de ez tesz minket mássá,
Legyünk kedvesek azokkal is, kik a világot másképp látják.
Hát, tűzze ki mindenki közös célul, ki eddig nem tette,
Hogy tegyen azért: a világ jobb hely legyen!

KÖZÉPISKOLA

Rácz Kata: Nem tudom

I. helyezés

Nem tudom már, mi a helyes,
Mikor vagyok indulatos, mikor heves?
Hol vagyok, mikor kéne ott lennem?
Mit is kéne ott tennem?
Tanulok? Vagy csak a könyvet nézem?
Álltam én már egyszer készen?
Mikor születtem, s mit akarok?
Pontosan miért is szaladok?
Jól tudom ezt? Mit is tudok?
Egyhelyben állva mire jutok?
Hol kéne legyek, és pontosan miért?
Küzdöttem már valakiért?
Nem tudom már, nem is érdekel,
Te tudod, miért létezel?

Nagy Anita Cintia: Mamámnak!

III. helyezés

Mi lenne ha, akit szeretünk, örökké élne?
Gyász fájdalmával senkinek sem kellene szembesülnie.

Nem lenne fájdalom,
Nem lenne hiány és üresség,
Se fájdalmas sírás,
amikor emlékek törnek elő.

Tudom, hogy ez az élet rendje,
S mindenkinek eljön az ideje.
De akik itt maradunk, és szenvedünk,
A kérdésekre választ keresünk.

Mi lenne, ha Újra együtt lehetnénk?
Több figyelmet adnék, vagy jobban szeretnék?

Ezek a gondolatok járnak a fejembe',
A szívemben pedig csend és béke,
hogy én őt szerettem!

Idővel könnyebb lesz hiányod, tudom,
de most még fáj, és nehéz elfogadnom.

A Sűrű felhőtől nem látlak téged,
Hisz angyalok között jársz már végleg.

Fentről továbbra is vigyázz rám,
Légy mellettem, és segíts nékem,
hogy ne legyen többé ez a kérdésem.

Mi lenne, ha.... drága, kedves Mamám!

Bereczki Vivien: Illúzió

Mi lenne, ha a szél beszélne,
Suttogása a fáknak meséje.
Szárnyaló dallama titkokat suttogna,
De már rohan is tova a tájon, susogva.

Mi lenne, ha a Hold lehajolna,
Simogatván az éjszakát hajnalokba.
Csillagok tánca hálót szőne
A fénye által borított mezőre.

Mi lenne, ha a fény minden árnyékot feloldana,
A sötétségben minden szín fellobbanna,
A lélek együtt érezne, s látna,
A szeretet hatalma mindent átvilágítna’.

Mi lenne, ha a csend szavakká válna,
Elnyomott érzelmek hadát kiáltja.
A benne rejlő, mély bölcsesség elvarázsolna,
S az élet minden apró zugában ez szólna.

Mi lenne, ha a világ fekete-fehér lenne,
A színek csak a lélekben festve
Alkotnának színes vásznat,
Melyen ábrázolná az emberi álmokat.